

Een dagje Brussel

Al weken keek ik er naar uit. Misschien wel maanden! Een uitstapje naar Brussel met onze heerlijke bende. Het Atomium en het Koninklijk Paleis bezoeken. Een lekkere wafel eten, door het oude stadsgedeelte slenteren... Echt een dagje toerist in eigen land!

De dag brak aan. Rugzakken werden gevuld en routes uitgestippeld. We hielden rekening met pubers-in-vakantiemodus en lieten hen nog eerst uitslapen.

Maar tegen de middag waren we in Brussel. First stop: het Atomium! Laaiend enthousiast waren ze. Na mijn verhalen over de roltrappen met lichtjes en hoe hoog alles was. En toen zagen we de rij voor de kaartjes...

Oké, geeft niks. We zijn flexibel, toch? Eerst zouden we picknicken, daarna naar het paleis en de stad in. En dan kwamen we wel terug voor we naar huis gingen.

Maar het was warm. En een eindje wandelen... Daar hadden de pubers geen zin in. En dan moest er ook nog een rugzak gedragen worden?! De peuter wilde zélf stappen. Maar dat was ook al geen goed idee in zo een drukke stad. En hoezo,

mochten ze nu geen ijsje?! Ik voelde een steek in mijn hart. En nog een. En nog een. Want ik had een super gezellige dag verwacht, zonder zeuren. Met allemaal vrolijke kindertjes die zo dankbaar waren dat hun ouders hen onze mooie hoofdstad wilden laten zien. Tja, te hoge verwachtingen.

Ik verloor mijn geduld en we maakten rechtsomkeer. Er waren tranen en te harde

woorden en de dag kwam helemaal niet zoals ik het me al die weken had voorgesteld. Bovendien duurde het, om eerlijk te zijn, ook wel even voor ik de teleurstelling te boven kwam. De kinderen waren geschrokken, mama laat zich eigenlijk nooit zo gaan. Eentje stuurde me een sorry-sms'je. Dat ze niet doorhad dat ik er zo naar had uitgekeken. Toen hilde ik nog wat harder.

En toch blijf ik van hen houden. Er komt vast nog wel een andere uitstap. Vergeven en nieuwe kansen geven, het hoort bij het ouderschap zoals water bij de zee. Onvoorwaardelijk graag zien is niet altijd makkelijk. Maar wel enorm kostbaar om kinderen een stevige basis mee te geven.

In de Bijbel staat een mooi stukje over zo een onvoorwaardelijke liefde.

De liefde is geduldig en vriendelijk. Liefde wordt niet jaloers. Liefde schept niet op en vindt zichzelf niet vreselijk belangrijk. Liefde zegt of doet geen onaardige dingen. En denkt niet alleen maar aan zichzelf. Liefde raakt niet

verbitterd. Liefde vergeeft als een ander iets verkeerd heeft gedaan.¹

Wauw... Dit is een heel mooi beeld van hoe liefde zou kunnen, mogen, moeten zijn. Maar is het tegelijk ook niet een onhaalbaar ideaal? Ik zal nooit op elk moment dit soort liefde kunnen tonen aan mijn kinderen. En niemand zal ooit op die manier liefde voor mij hebben. Behalve... God. Dat is tenminste wat ik geloof!

Ook al ligt de lat onhaalbaar hoog, toch doe ik mijn best om mijn kinderen, maar ook anderen op die manier graag te zien. Het is een prachtig ideaal, vind ik. Stel je maar eens voor hoe anders de wereld zou zijn als iedereen op deze manier met elkaar zou omgaan! Iedereen vriendelijk, geen jaloezie of egoïsme,... Zullen we het samen proberen?

Reninca D'Joos

**Vergeven en
nieuwe kansen
geven, het
hoort bij het
ouderschap,
net als water
bij de zee.**

¹ Bijbelboek 1 Korintiërs 13